

Queda molt per fer

JOSÉ MONTILLA AGUILERA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.11.10

En la legislatura que acabem, amb el govern d'Entesa que he tingut l'honor de presidir, Catalunya ha assolit el màxim nivell d'autogovern, el millor finançament i la màxima inversió pública de l'Estat en tota la història. Això són fets, no paraules. Si la inversió per càpita de la Generalitat era de 365 € el 2003, el 2009 ha estat de 735 €. En els darrers quatre anys hem contractat 5 mestres, 3 mossos i dos metges cada dia. Hem fet 1.000 equipaments públics, d'entre els que destaquen dues escoles per setmana. Hem fet lleis tant importants com la llei d'educació, la llei de serveis socials, la llei de salut pública, la de l'impost de successions –que farà que el 94% dels possibles contribuents no hagin de pagar– o la que permet recuperar l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Hem inaugurat el primer tram del canal Segarra-Garrigues, l'aeroport de Lleida-Alguaire, 13 noves estacions de metro, hem garantit –que no ho estava– el subministrament d'aigua de boca a la regió metropolitana de Barcelona, hem seguit desplegant la llei de barris fins arribar a 100 barris objecte d'actuacions integrals de rehabilitació urbana i integració social, hem assolit importants acords amb els agents econòmics i amb els partits de l'oposició i hem ajudat més que mai als Ajuntaments de Catalunya amb independència del seu color polític. En definitiva, hem deixat un país millor preparat pel futur.

Certament, el temps del tripartit ha passat. No és possible que segueixin governant juntes forces polítiques amb projectes tan diferents, especialment pel que fa al futur de l'autogovern de Catalunya. Els socialistes no estarem en un govern amb els que pretenguin convocar un

referèndum independentista o promoure una dinàmica de confrontació estèril amb la resta d'Espanya que, a més, dividiria els catalans de forma temerària, ni tampoc no ens podem posar d'acord amb qui no estigui disposat a emprendre les reformes necessàries per sortir de la crisi i mantenir l'Estat del benestar i les polítiques socials.

La prioritat per a la pròxima legislatura és la lluita contra crisi. Caldrà seguir ajudant les nostres empreses per millorar la seva competitivitat, la seva capacitat d'innovació i la seva internacionalització. Caldrà seguir desenvolupant una gestió rigurosa de les finances públiques i la millora de l'eficiència i l'eficàcia de l'administració. Caldrà seguir desenvolupant polítiques socials que assegurin la igualtat d'oportunitats i l'existència d'una xarxa de solidaritat per a les persones i les famílies en dificultats.

No podem resignar-nos davant la realitat de molts joves en atur, amb pocs estudis i cap esperança. Per això hem mobilitzat i mobilitzarem importants recursos: beques-salari, microcrèdits i bonificacions a les empreses que els contractin. Tampoc no hem de resignar-nos davant la necessitat d'impulsar el reciclatge professional de molts treballadors en atur, especialment en el sector de la construcció. Nosaltres no ens resignem davant la crisi. Sabem que haurem de fer sacrificis i reformes, però estic convençut que ens en sortirem, i que convé que la sortida de la crisi la impulsem els progressistes.

Aquests dies hem vist a tot arreu les propostes de la dreta. Les hem vist al Regne Unit amb el pla de David Cameron que Rajoy vol imitar i que Artur Mas fa temps que predica. Es tracta de retallar despeses socials, de reduir l'administració i de renunciar a millorar les infraestructures i els serveis públics. Artur Mas i els seus ja han dit que hi ha hospitals que no haurien fet, tampoc l'aeroport de Lleida. Han dit que promouran la gestió privada dels serveis públics i que volen reduir l'administració en un 20%

o un 25%. Encara no diuen quants mestres, mossos i metges volen acomiadar. Això ho diran, com David Cameron, si arriben al govern, no abans.

El risc d'una victòria de CiU és doble. Per una banda suposaria fer passes enrera en les polítiques socials. I per altra banda suposaria una gran incertesa sobre les nostres relacions amb la resta d'Espanya. Artur Mas diu que votaria sí a la independència però que ara no és el moment. No descarta pactar amb els que proposen el concert econòmic i el referèndum independentista, però tampoc no descarta pactar amb el PP que ha recorregut el nostre Estatut i que posa tota mena d'obstacles a la llengua catalana. ¿Podem refiar-nos d'algú a qui li dóna igual pactar amb Esquerra Republicana que amb el PP? ¿O d'algú que quan és requerit a donar explicacions davant de la justícia per presumptes irregularitats comeses pel seu partit es dedica a acusar la Fiscalia d'haver entrat en campanya? Jo crec que no.

Totes les enquestes ens diuen que la participació en les eleccions del 28 de novembre serà molt baixa. Hi ha qui pronostica que no votarà ni la meitat de l'electorat. Espero que no sigui així, el futur de Catalunya requereix la participació i el compromís de tothom. Jo espero contribuir a mobilitzar una majoria de catalans i catalanes en defensa de l'autogovern, en defensa de les polítiques socials i per una sortida progressista de la crisi. Per garantir el millor futur per a les famílies de Catalunya.